

- Ville man förklara det likgiltigt, om en sådan förtröstan finnes till eller icke, så skulle man nedsätta den största delen af människosläktet till en tanklös och viljelös hop. Men redan den mest inskränkta erfarenhet vittnar, att den visaste ledning, den bästa vilja hos den styrande blir onyttig, der håg och förtröstan saknas hos den styrda. Och vill man icke neka, att det skiljer människan ifrån djuret, att hon icke lefver blott i det närvarande, utan förmår veta om det förflutna och tänka på det tillkommande, så måste man äfven medgifva, att
- 10 Framtiden åter vore ingen framtid, om den endast skulle vara ett aftryck af det närvarande; den vore en återgång till det förflutna, om icke människan kunde sträfva för den såsom för ett fullkomligare tillstånd. I ett sådant sträfvande visar sig hennes goda förtröstan. Men den innebär derföre äfven insigt i det närvarandes ofullkomlighet, hvarförutaa således ingen ädel verksamhet hos människan är tänkbar. Den, som nu fruktar för denna insigt, fruktar äfven för framtiden och förklarar derigenom det närvarande ur stånd att föda ett bättre tillkommande, hvaremot den, som med samma insigt förenar medvetandet, att denna ofullkomlighet är all tids lott, samt att den endast
- 20 utgör medlet för det fullkomligare, ger det närvarande och bestående dess rätta värde och visar detsamma den enda kärlek och aktning, som anstår den förnuftiga och för det eviga sträfvande människoanden.

169 NECKEN. POËTISK KALENDER FÖR 1845 UTGIFVEN AF F. BERNDTSON.

Saima n:o 52 24. XII 1844

- 30 Hedra den, som hedras bör! Och den första poëtiska kalender i Finland bör derföre icke många dagar sakna en anmälan i Landets Tidningar.
- Om någonstades är väl här en sådan föreningspunkt för alla gryende rimmare välkommen och gagnelig, emedan ibland dessa äfven kan frammanas en gryende skaldetalang, och man är Hr B. stor tack skyldig, hvilken haft drift och mod nog att den första i vårt land genomföra företaget. Anspråken på en samling af denna art kunna icke vara stora. Sådane skulle i ringa grad motsvaras dylika äfven i lyckligare lottade länder. Man finner dock öfverhufvud i denna kalender mindre af oredig och formlös vers, än i vissa Svenska och
- 40 Tyska kalendrår, och om större delen af här förekommande stycken icke eger något utmärkande, så finnes deribland äfven dem af stor skönhet. Den mest i ögonen fallande brist är trög fantasi och sval känsla. Den allmännaste förtjensten deremot flärdlöshet och enkelhet.
- Rikedomen på signaturer är oväntad. Här finnas lyriska stycken af F. B., C., H. K., L., Lll., -n., Nvr., Q., R. S., T***, Zt. och -*-, två Skizzer af -a-g, samt en dramatisk målning »Fennomannen» af F. B. Det är i sanning mycket! Några af dessa signaturer äro af den läsande allmänheten kända, de öfrigas skiffer förbjuda oss omständigheterna att lösa - skriftligen, men muntligen sker det gerna. Vi tro, att denna
- 50 regel borde följas af öfriga anmälare, oaktadt någon osäker håg att förrådas hos de unga författarna derigenom kunde blifva otillfredsställd. Anonymiteten hos den nybörjande vittra skriftställaren, hvilken inga åsigt har att försvara, är berömlig och så väl vid loford som tadel uppfostrande, och det vore illa att beröfva honom denna sednare fördel.

Något bedömande öfver så få produkter af hvarje hand kan icke blifva fråga om. Äfven uppräknandet af det i vår tanke utmärktaste kunde blifva orättvist. Opåtaladt torde vi deremot få förklara följande stycke af T*** för ett bland de skönaste i samlingen:

FÅNGENS SORG.

Sakta krusas böljans spegel,
Månen skiner sillverklar,
Långsamt jag med slappa segel
I min lätta julle far. 10

Och en sång i fjerran klingar,
Svagt dess ljud mitt öra nå,
Burne lätt på vindens vingar
Till min själ de hviska så.

»Tystnad bor på land och vatten,
Frid och lugn i men'skans bröst,
Blott till fången bringar natten
Ingen hvila, ingen tröst.» 20

»Ljus och klar min lefnad grydde,
Glad jag skaldens harpa slog;
Innan lifvets morgon flydde
Lycklig kärlek mot mig log.»

»För min hembygds kränkta heder
Flöt i striden sen mitt blod,
Jag bland landsmäns slutna leder
Trofast till den sista stod.» 30

»Hvad jag sjungit förr, förklingat,
Död är hon, som var mig kär,
Och mitt land har man betvingat,
Jag en fånge grånar här.»

»Långsamt vissna friska sinnen,
Under tidens tröga lopp;
Trettiårig har jag minnen,
Men jag eger intet hopp.» 40

– Lätt för vinden seglen skälfva,
Snart i östern dagen gryr;
Sorgsna mina tankar hvälfva,
Då jag tyst till stranden styr.

Denna sång förtjenar en melodi, som gör den lefvande på många sköna läppar. 50

Det yttre är öfverraskande vackert, för att tillhöra Finska officiner, pappret godt, men sjelfva trycket icke lika förtjent af loford.